

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे पाच क्रमांक

सुवार्तेचा प्रगतिशील नकार: ख्रिस्ताच्या जन्मापासून स्तेफनच्या दगडमारापर्यंत

Jeff Pippenger

2024-02-29

मागील लेखात आपण हे नोंदविले की प्रेरणेद्वारे असे ओळखण्यात आले आहे की यहुद्यांनी कूसावर सुवार्तेचा “त्यांचा नकार शिक्कामोर्तब केला,” आणि नंतर स्तेफनाच्या दगडमारात त्यांनी आपला नकार पुन्हा निश्चित केला. हे कसे शक्य आहे? निःसंशय, त्या इतिहासातील वादग्रस्त यहुद्यांकडून सुवार्तेचा नकार हा क्रमाक्रमाने पूर्ण झाला. त्यांना त्याच्या जन्मकाळीच आधीच वगळण्यात आले होते. ख्रिस्ताच्या जन्मापासून स्तेफनाच्या दगडमारापर्यंतचा काळ सुवार्तेच्या क्रमिक नकाराचे चित्रण करतो.

“मनुष्यांना हे ठाऊक नसते, परंतु या वार्तेमुळे स्वर्ग आनंदाने भरून जातो. अधिक गहिरे आणि अधिक कोमल अशा रसपूर्ण हितचिंतेने प्रकाशाच्या जगातील पवित्र जीव पृथ्वीच्या दिशेने आकृष्ट होतात. त्याच्या उपस्थितीमुळे संपूर्ण जग अधिक उजळून निघते. बेथलेहेमच्या डोंगरांवर देवदूतांचा एक अगणित समुदाय एकत्र जमला आहे. ही आनंदवार्ता जगाला जाहीर करण्यासाठीचा संकेत मिळण्याची ते वाट पाहत आहेत. जर इस्राएलमधील नेते त्यांच्या विश्वासू दायित्वास खरे ठरले असते, तर येशूच्या जन्माची घोषणा करण्याच्या आनंदात त्यांनाही सहभागी होता आले असते. परंतु आता त्यांना वगळण्यात आले आहे.” द डिझायर ऑफ एजेस, 47.

येशूच्या जन्मापासून स्तेफनाच्या मृत्यूपर्यंत प्राचीन इस्राएलकडून सुवार्तेचा होत गेलेला क्रमिक नकार चित्रित केला आहे. यहुद्यांनी ख्रिस्ताचा नकार हा क्रमिक होता, हे मान्य केल्यास, त्यांच्या “नकारावर शिक्कामोर्तब होणे” हे दोन्ही ठिकाणी ओळखता येते—कूसावर, जेव्हा मंदिराचा पडदा फाटला, आणि स्तेफनाच्या मृत्यूसमयी. पडदा फाटणे हे ते यापुढे देवाचे करारातील लोक राहिले नाहीत, याचे प्रतीक होते; आणि जेव्हा स्तेफनास दगडांनी ठार मारण्यात आले, तेव्हा स्तेफनाने येशूला देवाच्या उजव्या हाताशी उभे पाहिले, जे दानिएल अध्याय बारा, वचन एक मध्ये कृपाकालाच्या समाप्तीचे प्रतीक आहे. यरुशलेमचा नाश हाही कृपाकालाच्या समाप्तीचे एक प्रतीक आहे.

“यरुशलेमवर येऊ घातलेला प्रतिशोध केवळ थोड्याच काळासाठी विलंबित होऊ शकत होता; आणि ख्रिस्ताची दृष्टी त्या विनाशासाठी ठरविलेल्या नगरीवर स्थिरावली असता, त्याने केवळ तिचा विनाशच नव्हे, तर एका जगाचा विनाशही पाहिला. त्याने पाहिले की, जशी यरुशलेम नाशासाठी सोपविण्यात आली, तशीच जगही आपल्या नियत विनाशासाठी सोपविले जाईल. त्याने तो प्रतिशोध पाहिला जो देवाच्या विरोधकांवर आणला जाईल. यरुशलेमच्या विनाशाच्या वेळी घडलेली दृश्ये परमेश्वराच्या त्या महान व भयंकर दिवशी पुन्हा घडतील, परंतु अधिक भयावह रीतीने.” Review and Herald, December 7, 1897.

कूसावर यरुशलेमचा नाश होण्यापासून तिला रोखणारे केवळ देवाचेच दयाळूपण होते.

“यहुद्यांनी ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळल्यामध्ये यरुशलेमाच्या विनाशाचा समावेश होता. कॅल्व्हरीवर सांडलेले रक्त हे असे ओझे होते की ज्याने त्यांना या जगासाठी आणि येणाऱ्या जगासाठी विनाशात बुडविले. तसेच त्या महान अंतिम दिवशीही होईल, जेव्हा देवाच्या कृपेचा नकार देणाऱ्यांवर न्याय कोसळेल. ख्रिस्त, त्यांचा अडथळ्याचा खडक, तेव्हा त्यांना सूड उगविणाऱ्या पर्वताप्रमाणे प्रकट होईल. त्याच्या मुखमंडलाचे तेज, जे नीतिमानांसाठी जीवन आहे, ते दुष्टांसाठी भस्म करणारा अग्नी ठरेल. नाकारलेल्या प्रेमांमुळे, तुच्छ मानलेल्या कृपेमुळे, पापी नष्ट होईल.” The Desire of Ages, 600.

कूसावरील त्या वेळी यरुशलेमाचा नाश न घडवून आणण्यात केवळ देवाची दयाच विलंब करित होती.

“यरुशलेमच्या विनाशाचा उच्चार ख्रिस्ताने स्वतः केल्यानंतर जवळजवळ चाळीस वर्षे, प्रभूने त्या नगरावर व त्या राष्ट्रावर येणारे आपले न्याय विलंबित ठेवले. आपल्या सुवार्तेचा नकार देणाऱ्यांबद्दल आणि आपल्या पुत्राच्या

मारेकन्यांबद्दल देवाची सहनशीलता अद्भुत होती." The Great Controversy, 27.

मंदिराचे शेवटचे शुद्धीकरण करताना येशूने, संदेष्टा दानिएल याने सांगितलेल्या उजाडपणाच्या घृणास्पद वस्तूचे दर्शन त्याच्या अनुयायांना झाल्यावर यरुशलेमेतून पळून जाण्याचा इशारा दिला होता. पहिल्यांदा त्याने मंदिर शुद्ध केले तेव्हा, यहुद्यांनी त्याच्या पित्याच्या घराला चोरांची गुहा बनविले आहे असे त्याने घोषित केले होते; परंतु शेवटच्या वेळी त्याने, "तुमचे घर" तुम्हांवर उजाड सोडले आहे, असे म्हटले. वधस्तंभावरील मृत्यूपूर्वीच, जो आता घडणारच होता, आणि ज्यावेळी क्रूसारोपणाच्या वेळी मंदिरातील पडदा फाटणार होता, त्या आधीच ते मंदिर देवाचे घर नव्हे, तर यहुद्यांचे घर म्हणून ओळखले गेले होते. सिस्टर व्हाईट ख्रिस्ताने ती घोषणा केव्हा केली हे स्पष्ट करतात; आणि त्यांचे साक्ष्य पुढे जात असता, त्या वाढीव दयेच्या चाळीस वर्षांचाही उल्लेख करतात.

"ख्रिस्ताने याजक व अधिपती यांना म्हटलेले शब्द, 'पाहा, तुमचे घर तुम्हांवर उजाड सोडण्यात आले आहे' (मत्तय 23:38), यामुळे त्यांच्या अंतःकरणात भीती उत्पन्न झाली होती. त्यांनी उदासीनतेचा आव आणला, परंतु या शब्दांचा अर्थ काय, हा प्रश्न त्यांच्या मनांत पुन्हा पुन्हा उद्भवत राहिला. एखादा अदृश्य धोका त्यांना धमकावत आहे असे त्यांना वाटत होते. राष्ट्राचा गौरव असलेले ते भव्य मंदिर लवकरच भग्नावशेषांचा ढिगारा होणार काय?..."

"ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना यरुशलेमेवर येऊ घातलेल्या विध्वंसाचे एक चिन्ह दिले, आणि त्यातून कसे सुटावे हे त्यांना सांगितले: 'जेव्हा तुम्ही यरुशलेमेस सैन्यांनी वेढलेले पाहाल, तेव्हा जाणून घ्या की तिचा उजाडपणा जवळ आला आहे. तेव्हा जे यहुदियात आहेत त्यांनी डोंगरांकडे पळून जावे; आणि जे तिच्या मध्यभागी आहेत त्यांनी बाहेर निघून जावे; आणि जे खेड्यांत आहेत त्यांनी तिच्यात प्रवेश करू नये. कारण हे सूड उगविण्याचे दिवस आहेत, जेणेकरून लिहिले गेलेले सर्व पूर्ण होईल.' ही चेतावणी यरुशलेमेच्या नाशाच्या वेळी, चाळीस वर्षांनी, पाळली जावी म्हणून देण्यात आली होती. ख्रिस्ती लोकांनी त्या चेतावणीचे पालन केले, आणि शहराच्या पतनात एकही ख्रिस्ती मरण पावला नाही." द डिझायर ऑफ एजेस, 628, 630.

ख्रिस्ताला इ.स. 31 मध्ये क्रूसावर खिळण्यात आले, आणि जवळजवळ चाळीस वर्षांनंतर इ.स. 70 मध्ये, साडेतीन वर्षांच्या वेढ्यानंतर यरुशलेमचा नाश झाला. जर दानियेल अध्याय नऊ, पद चोवीस मध्ये सत्तर आठवडे म्हणून ओळखण्यात आलेला साडेतीन वर्षांचा कृपाकाळ अद्याप शिल्लक होता, तर इ.स. 31 मध्ये क्रूसाच्या वेळी यरुशलेमचा नाश कसा झाला असे म्हणता येईल? या वरकरणी दिसणाऱ्या विसंगतीचे निराकरण कसे करता येईल? सर्वात सोपे निराकरण म्हणजे केवळ हा तथ्यबिंदू ओळखणे की, सत्तर आठवड्यांनी दर्शविलेल्या कृपाकाळाच्या समाप्तीविषयी बोलताना, ती कृपामुदतीची क्रमिक समाप्ती म्हणून समजली पाहिजे. हे खरे आहे, परंतु त्या इतिहासातील मार्गचिन्हे लागू करताना त्यामुळे कोणतीही भविष्यवाणीविषयक विशिष्टता नाहीशी होते. मी ते स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न करीन.

जर पेंतेकोस्त हे बाबेलमधील दुसऱ्या कळपाला बाहेर बोलावले जाणाऱ्या लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करत असेल, तर पेंतेकोस्तानंतर साडेतीन वर्षांनीच सुवार्ता अन्यजातींकडे का गेली? ख्रिस्ताचा मृत्यू किंवा स्तेफनाचा मृत्यू—यांपैकी कोणता प्राचीन इस्राएलसाठी कृपाकालाच्या समाप्तीचे चिन्ह आहे? जर लाओडिसीयन अॅडव्हेंटिझम लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्यात चर्च राहणे थांबवत असेल, तर इ.स. 70 मध्ये मंदिराचा झालेला नाश, रविवारच्या कायद्यात लाओडिसीयन अॅडव्हेंटिझमच्या मंदिराच्या अंताचे प्रतिनिधित्व करित होता काय? जे उघडपणे विसंगतीसारखे दिसू शकते, ते "line upon line" च्या अनुप्रयोगाने सुटते; आणि तो अनुप्रयोग वापरला असता, आपण ओळखत असलेल्या waymarks ची साक्ष अत्यंत स्पष्ट आणि संक्षिप्त होते.

ख्रिस्ताने करार दृढ केला तो आठवडा साडेतीन वर्षांच्या दोन समान कालखंडांत विभागला जातो. पहिला साडेतीन वर्षांचा कालखंड ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्यापासून सुरू होऊन त्याच्या मृत्यूने समाप्त होतो. बाप्तिस्मा हे त्याच्या मृत्यू व पुनरुत्थानाचे प्रतीक आहे; म्हणून त्या साडेतीन वर्षांच्या कालखंडाचा आरंभ आणि त्याचा शेवट हे एकरूप आहेत. त्या कालखंडात ख्रिस्ताने सुवार्ता केवळ यहुद्यांनाच सादर केली. त्या साडेतीन वर्षांच्या समाप्तीने पुढील साडेतीन

वर्षाच्या प्रारंभाची खूण होते. दुसरा साडेतीन वर्षांचा कालखंड ख्रिस्ताच्या मृत्यूपासून सुरू होऊन स्तेफनाच्या मृत्यूने समाप्त होतो. त्या कालखंडात शिष्यांनी सुवार्ता केवळ यहुद्यांनाच सादर केली.

त्या दोन कालखंडांना, जे स्वतंत्र भविष्यसूचक रेषा आहेत, “ओळीवर ओळ” अशा रीतीने एकत्र आणले जाणार आहे. आरंभ आणि समाप्ती या दोन्हीत अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप आहे, कारण आरंभीचा आणि समाप्तीचा इतिहास एकच आहे. कालावधीचे हे दोन्ही टप्पे एकसारखेच आहेत, आणि प्रत्येक कालखंडात पार पाडले जाणारे कार्यही एकसारखेच आहे. ख्रिस्त, जो पहिला आणि शेवटचा आहे, तो सर्व गोष्टींचा सर्जनहारही आहे, आणि त्या अर्थाने तो सत्याचा सर्जनहार आहे. “सत्य” हा हिब्रू शब्द तीन हिब्रू अक्षरांनी बनविण्यात आला आहे. पहिले अक्षर, त्यानंतर तेरावे अक्षर, आणि त्यानंतर हिब्रू वर्णमालेतील शेवटचे अक्षर—ही एकत्र येऊन हिब्रू भाषेतील “सत्य” हा शब्द तयार होतो.

तीन अर्धवर्षांच्या या दोन्ही कालखंडांमध्ये ख्रिस्त हा आरंभ आणि अंत असा दोन्ही ठिकाणी आहे; कारण पहिल्या कालखंडाच्या प्रारंभी तो आपल्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी आहे, आणि त्याच पहिल्या कालखंडाच्या समाप्तीला तो आपल्या मृत्यूमध्ये आहे. तसेच दुसऱ्या कालखंडाच्या प्रारंभी तो आपल्या मृत्यूमध्ये आहे, आणि दुसऱ्या कालखंडाच्या समाप्तीला तो देवाच्या उजव्या हाताशी उभा आहे. तेरा हा अंक बंडखोरीचे प्रतीक आहे, आणि या दोन्ही कालखंडांत, सुवार्ता ख्रिस्ताने स्वतः प्रत्यक्षरित्या सादर केली असो किंवा दुसऱ्या कालखंडात त्याच्या शिष्यांनी, तरी वादग्रस्त यहुद्यांनी सुवार्तेच्या संदेशाविरुद्ध बंड केले.

दोन्ही कालखंडांचा कालावधी समान आहे, त्यांच्यावर अल्फा आणि ओमेगा यांची छाप आहे, आणि तेच सुवार्तेचा तोच संदेश दर्शवितात. हे दोन्ही कालखंड “ओळीवर ओळ” अशा रीतीने एकत्र आणले जाणे अपेक्षित आहे. “ओळीवर ओळ” ही पद्धत उत्तर पावसाची परीक्षेची पद्धत आहे. ही शेवटच्या दिवसांची पद्धत आहे, आणि शेवटच्या दिवसांत त्या पद्धतीद्वारे ओळखल्या व स्थापित झालेल्या सत्यांमुळेच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकणाच्या काळात लेवीच्या पुत्रांचे शुद्धीकरण किंवा पवित्रीकरण होते.

तो ज्ञान कोणाला शिकवील? आणि तत्त्वज्ञान कोणाला समजावून सांगेल? जे दूधापासून वेगळे केले गेले आहेत, आणि स्तनापासून दूर काढले गेले आहेत, त्यांनाच. कारण आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे—असे असले पाहिजे. कारण तो या लोकांशी तोतऱ्या ओठांनी आणि दुसऱ्या भाषेत बोलेल. ज्यांना त्याने म्हटले, “हीच ती विश्रांती आहे, जिच्याद्वारे तुम्ही श्रांतांना विश्रांती देऊ शकता; आणि हाच तो ताजेतवानेपणा आहे”; तरीही त्यांनी ऐकण्यास नकार दिला. पण परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे—असे झाले; यासाठी की ते जाऊन मागे पडावेत, आणि तुटून जावेत, आणि सापळ्यात अडकावेत, आणि पकडले जावेत. यशया 28:9-13.

यशयामधील पुढील वचन यरुशलेमच्या लोकांवर राज्य करणाऱ्या उपहास करणाऱ्या पुरुषांना उद्देशून बोलते. त्या उपहास करणाऱ्या पुरुषांसाठी, “विश्रांती आणि ताजेतवानेपणा” (उत्तरकालीन पाऊस), ज्यास त्यांनी “ऐकण्यास” नकार दिला, तेच त्यांना “जावे, आणि मागे पडावे, आणि तुटावे, आणि सापळ्यात अडकावे, आणि पकडले जावे” यास कारणीभूत ठरते. ही कसोटी त्यांच्यासमोर दुसऱ्या जिभेने मांडली गेली, कारण एलियाह, योहान बाप्तिस्ता आणि विल्यम मिलर हे त्यांच्या-त्यांच्या इतिहासांतील धर्मशास्त्रीय शाळांत प्रशिक्षित नव्हते. लाओदिकेयाईन अॅडव्हेंटिझमची जी परीक्षा घेणारा उत्तरकालीन पावसाचा संदेश आहे, तो “ओळीवर ओळ” यांच्या अनुप्रयोगातून उत्पन्न होणारा संदेश आहे.

ख्रिस्ताने करार दृढ केला त्या सप्ताहातील पहिली साडेतीन वर्षे जेव्हा दुसऱ्या साडेतीन वर्षांवर अध्यारोपित केली जातात, तेव्हा आपणास असे भविष्यसूचक प्रकाश प्राप्त होतो की, जो चौकस मनात उद्भवू शकणाऱ्या कोणत्याही भासमान विसंगती स्पष्ट करतो. तो सप्ताह असा होता की ज्यामध्ये कराराचा दूत करार दृढ करणार होता, आणि बायबलनुसार करार रक्ताने दृढ केला गेला पाहिजे. ख्रिस्ताचा बाप्तिस्मा, त्याचे क्रूसावर खिळले जाणे, आणि स्तेफन

याला दगडमार करून ठार मारणे—हे सर्व रक्ताशी संबंधित आहेत. या दोन्ही रेषा कराराच्या रक्ताचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्या रेषा करार दृढ करीत आहेत.

“ओळीवर ओळ” असे एकत्र आणल्यावर, बाप्तिस्मा आणि क्रूसावरील मृत्यू हा पहिला मार्गचिन्ह ठरतो, आणि क्रूसावरील मृत्यू व स्तेफनावर दगडमार करून केलेला वध हे शेवटचे मार्गचिन्ह ठरते. जेव्हा हे एकाच रेषेत एकत्र आणले जाते, तेव्हा सुवार्तेचा त्यांनी केलेला नकार यहुद्यांनी अंतिमरीत्या शिक्कामोर्तब केला याचे दोन साक्षीदार म्हणून स्तेफनाच्या मृत्युसमयी क्रूस आणि मिखाएल उभा राहणे आपणास दिसते. ख्रिस्ताचा मृत्यू हाच त्याचा शिष्य स्तेफनाचा मृत्यूही आहे; आणि या दोन रेषा एकत्र केल्या असता तोच पास्का ठरतो. तीन दिवसांनंतर ख्रिस्त पहिल्या फळांच्या अर्पणरूपाने पुनरुत्थित होतो.

परंतु आता ख्रिस्त मेलेल्यांतून उठविला गेला आहे, आणि झोपलेल्यांपैकी प्रथमफळ झाला आहे. 1 करिंथकरांस 15:20.

वल्हांडण आणि तिसऱ्या दिवशी होणाऱ्या प्रथमफळांच्या सणाच्या मध्ये अखमीर भाकरांच्या सणाची सुरुवात येते. अखमीर भाकर “फुगत” नाही, आणि ख्रिस्त दुसऱ्या दिवशी उठला नाही; तो तिसऱ्या दिवशी उठला. “ओळीवर ओळ” या अनुप्रयोगात ख्रिस्त आणि स्तेफन एकत्र मरतात, परंतु प्रथमफळांच्या पुनरुत्थानाला एक क्रम असल्यामुळे स्तेफन ख्रिस्तानंतर पुनरुत्थित होतो.

परंतु प्रत्येक मनुष्य आपापल्या क्रमाने: ख्रिस्त हा प्रथमफळ; त्यानंतर त्याच्या आगमनाच्या वेळी जे ख्रिस्ताचे आहेत ते. १ करिंथकरांस १५:२२.

वसंत ऋतूतील सण परस्परांपासून वेगळे केले जाऊ शकत नाहीत, कारण ते एकमेकांशी थेट संबंधित आहेत. या अर्थाने, पेन्टेकोस्ट लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो; त्या वेळी पवित्र आत्म्याच्या ओतण्याची पुनरावृत्ती होईल, आणि प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील दुसरा आवाज त्यानंतर सध्या सुवार्ता न जाणणाऱ्यांना बाबेलमधून बाहेर येण्यास बोलावील. “बाबेल” हा शब्द “बाबेल” या शब्दावर आधारित आहे, ज्याचा अर्थ गोंधळ असा होतो; कारण बाबेलच्या पतनाच्या वेळी देवाने भाषा गोंधळल्या, आणि पेन्टेकोस्टच्या वेळी देव भाषांच्या गोंधळाला उलटे करतो, जेणेकरून सुवार्ता जगापर्यंत पोहोचविली जाईल. अशा रीतीने पेन्टेकोस्ट आणि रविवार-कायदा एकमेकांशी सुसंगत ठरतात.

पेंटेकोस्ताच्या वेळी शिष्यांना भाषांचे वरदान देण्यात आले, परंतु त्या वेळी त्यांचा संदेश अद्याप यहुद्यांपुरताच मर्यादित होता. जेव्हा या दोन्ही रेषा एकत्र आणल्या जातात, तेव्हा पेंटेकोस्त इ.स. 34 मध्ये घडतो; त्या वेळी स्तेफनाला दगडांनी ठार मारण्यात आले, आणि त्यानंतर सुवार्ता अशा लोकांपर्यंत नेण्यात आली जे सध्या सुवार्तेला ओळखत नाहीत.

स्टीफन त्यांचं प्रतिनिधित्व करतो जे “त्याच्या आगमनावेळी” पुनरुत्थित केले जातात, पण जे त्याच्यासह मरण पावले आहेत. पहिल्या फळांच्या अर्पणाने तिसऱ्या दिवशी ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाची खूण होते, आणि ते आठवड्यांच्या सणाची सुरुवातही दर्शवते; हा सण पेंटेकोस्टचाही सण आहे, आणि जो सीनाय येथे दहा आज्ञा दिल्या गेल्याच्या स्मरणार्थ पाळला जातो.

२२ ऑक्टोबर, १८४४, हा क्रूसाशी सुसंगत आहे; कारण इतर पुराव्यांपैकी सिस्टर व्हाइट यांनी क्रूसानंतर शिष्यांना आलेल्या निराशेचे संरेखन २२ ऑक्टोबर, १८४४ नंतर आलेल्या निराशेशी केले आहे. क्रूस आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४—हे दोन्ही लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचे पूर्वछायाचित्र आहेत. पेन्टेकोस्त हेही लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचे प्रकारदर्शक आहे, परंतु पेन्टेकोस्त क्रूसानंतर बावन्न दिवसांनी आला. क्रूस, ज्याचे पूर्वछायाचित्र पासोवरद्वारे दर्शविले गेले होते, तो अशा सणमालिकेचा प्रारंभ करतो जी प्राचीन इस्राएलच्या जुन्या वाटांची स्मृती जपते—मृत्यूदूताने इजिप्तला वगळून गेलेल्या रात्रीपासून ते व्यवस्था देण्यात येईपर्यंत. सणांना त्यांची स्वतःची वैशिष्ट्ये असली, तरी ते एकमेकांशी अविभाज्यपणे जोडलेले आहेत. म्हणूनच पासोवरपासून

पेन्तेकॉस्तपर्यंतचे पूर्ण बावन्न दिवस एकच एकसंध चिन्हबिंदू म्हणून लागू करणे अचूक आहे.

या कारणास्तव, क्रूस, स्तेफनाचा मृत्यू, आणि पेंटेकोस्त हे सर्व मिळून लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याचे पूर्वछायाचित्र ठरतात, जेव्हा आधुनिक बाबेलवरील प्रगतिशील कार्यकारी न्यायनिवाडा आरंभ होतो, कारण प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायातील दुसरा आवाज देवाच्या इतर कळपाला बाबेलमधून बाहेर पडण्यास हाक मारू लागतो. त्या मार्गचिन्हावरच यरुशलेमवरील कार्यकारी न्यायनिवाडा आला, जरी देवाने आपल्या दयेमुळे प्रत्यक्ष मंदिर व नगराचा नाश क्रूसानंतर जवळजवळ चाळीस वर्षे, इ.स. 70 पर्यंत, पुढे ढकलला. प्राचीन यरुशलेमचा नाश हा त्या प्रगतिशील कार्यकारी न्यायनिवाडाच्या आरंभाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो संयुक्त संस्थानांमध्ये तेव्हा सुरू होतो जेव्हा “राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो.”

सत्य हे दोन साक्षींच्या साक्षीवर स्थापन होते, आणि ख्रिस्ताने करार दृढ केला त्या साडेतीन वर्षांच्या दोन रेषांमध्ये आपण अशा मृत्यू आणि पुनरुत्थानाच्या दोन साक्षीदारांना पाहतो, जे त्या इतिहासाशी संबंधित आहेत जो लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याची ओळख करून देतो. प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये तो रविवारचा कायदा “महाभूकंपाची घडी” म्हणून ओळखला जातो. ती “घडी” थेट त्या दोन साक्षीदारांशी जोडलेली आहे, ज्यांनी साडेतीन वर्षांची साक्ष दिली. त्यांची साक्ष त्यांच्या मृत्यूने आणि पुनरुत्थानाने समाप्त होते.

त्यांची साडेतीन वर्षांची साक्ष, त्यानंतरचा त्यांचा मृत्यू आणि पुनरुत्थान, हे येशू व स्तेफन या दोघांच्या मृत्यू आणि पुनरुत्थानाद्वारे दर्शविले गेले आहे; कारण “line upon line,” स्तेफन ख्रिस्ताबरोबर पुनरुत्थित झालेला असा दर्शविला आहे. प्रथमफळांच्या सणात दोन प्रमुख अर्पणे सादर केली जात होती.

एक निष्कलंक कोकरू होते, आणि दुसरे जौचे अर्पण होते. जौ पुढे येणाऱ्या पिकाचे प्रतीक होते, आणि कोकरू ख्रिस्ताचे प्रतीक होते. ख्रिस्त तिसऱ्या दिवशी पुनरुत्थित झाला, आणि स्तेफन पुढे येणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करित होता, तसेच जौ पुढे येणाऱ्या पिकाचे प्रतीक होते. प्रकटीकरण अकरा मधील दोन साक्षीदारांनी साडेतीन वर्षे साक्ष दिली, त्यानंतर त्यांना ठार मारण्यात आले, आणि मग साडेतीन दिवसांनी ते पुनरुत्थित झाले. त्या दोन साक्षीदारांचे प्रतिरूप ख्रिस्तामध्ये पूर्वसूचित झाले होते; कारण तो प्रथमफळ होता, आणि ते एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात, जे देखील प्रथमफळ आहेत.

आणि मी पाहिले, आणि पाहा, सियोन पर्वतावर एक कोकरू उभे होते, आणि त्याच्याबरोबर एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार होते; त्यांच्या कपाळांवर त्याच्या पित्याचे नाव लिहिलेले होते. आणि मी स्वर्गातून एक आवाज ऐकला; तो अनेक पाण्यांच्या नादासारखा आणि मोठ्या गडगडाटाच्या आवाजासारखा होता; आणि मी वीणा वाजविणाऱ्यांचा आपल्या वीणांवर वीणा वाजवितानाचा आवाज ऐकला. आणि ते सिंहासनापुढे, चार प्राण्यांपुढे, आणि वडीलधान्यांपुढे जणू काही नवे गीत गात होते; आणि पृथ्वीवरून खरेदी करून घेतलेल्या त्या एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांखेरीज कोणीही ते गीत शिकू शकत नव्हते. हे ते आहेत जे स्त्रियांसह अपवित्र झाले नाहीत; कारण ते कुमारी आहेत. हे ते आहेत जे कोकरू जिकडे जाईल तिकडे त्याच्या मागे जातात. हे मनुष्यांमधून खरेदी करून घेतले गेले, देवासाठी आणि कोकरूसाठी प्रथमफळे होण्यासाठी. आणि त्यांच्या तोंडात कपट आढळले नाही; कारण ते देवाच्या सिंहासनापुढे निर्दोष आहेत. प्रकटीकरण १४:१-५.

पहिल्या फळांच्या सणातील जौचे अर्पण हे पुढे येणाऱ्या पीकाचे प्रतीक होते; आणि इ.स. 34 मधील स्तेफनने, इ.स. 31 मधील ख्रिस्ताच्या मृत्यूचे अनुसरण केले, जरी “line upon line,” त्यांनी त्याच waymark वर मृत्यू पत्करला. पहिल्या फळांच्या अर्पणांच्या संदर्भात, ख्रिस्त तो वध करण्यात आलेला कोकरू होता आणि स्तेफन हा जौ होता. पौलाच्या मते “Christ” हा “the first fruits of them that slept,” आहे, आणि नंतर “afterward they that are Christ’s at his coming.” एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे पहिली फळे आहेत, आणि तेच “which follow the Lamb whithersoever he goeth.”

प्रकटीकरण अध्याय अकरामधील “महाभूकंपाच्या” “घडीमध्ये,” साडेतीन वर्षे भविष्यवाणी केलेले ते दोन साक्षीदार—जे नंतर मारले जातात व साडेतीन दिवस रस्त्यांमध्ये पडून राहतात—पुन्हा उठविले जातात. ते तेच आहेत

ज्यांचे प्रतिनिधित्व स्तेफनाने केले, जो भविष्यसूचक रीतीने येशूसह, परंतु येशूनंतरही, पुनरुत्थित झाला. म्हणून, अथांग खाईतून वर आलेल्या पशूने त्यांची हत्या केल्यानंतर “साडेतीन दिवसांनी” त्यांचे पुनरुत्थान होते. ज्या त्याच “घडीमध्ये” ते पुनरुत्थित होतात, त्याच वेळी ते ध्वजचिन्ह म्हणून स्वर्गात आरोहित होतात. त्यांच्या पुनरुत्थान आणि आरोहणाची प्रक्रिया देवाच्या भविष्यसूचक वचनात अतिशय काळजीपूर्वक रेखाटलेली आहे, आणि त्यात हे समाविष्ट आहे की स्तेफनाच्या प्रत्यक्ष मृत्यूद्वारे त्यांचा पूर्वनमुना दाखविला गेला होता; अशा रीतीने, ते एका आध्यात्मिक मृत्यूचे प्रतिनिधित्व करतात, जो तिसऱ्या देवदूताच्या लाओदिकीय चळवळीतून तिसऱ्या देवदूताच्या फिलादेल्फियीय चळवळीकडे रूपांतरित होत असताना त्या दोन साक्षीदारांवर पूर्ण केला जातो.

पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

“एक गोष्ट निश्चित आहे: जे सातव्या-दिवशीचे अँडव्हेंटिस्ट सैतानाच्या ध्वजाखाली आपली बाजू घेतात, ते प्रथम देवाच्या आत्म्याच्या साक्ष्यांमध्ये अंतर्भूत असलेल्या इशान्यांवरील व ताडनांवरील आपला विश्वास सोडून देतील.”

“अधिक पवित्रीकरणाकडे आणि अधिक पवित्र सेवेकडे बोलावणे दिले जात आहे, आणि ते देतच राहिले जाईल. जे काहीजण आता सैतानाच्या सूचनांना वाचा फोडत आहेत, ते शुद्धीवर येतील. विश्वासाच्या महत्त्वाच्या पदांवर असे काही लोक आहेत ज्यांना या काळासाठीचे सत्य समजत नाही. त्यांच्यापर्यंत हा संदेश पोहोचविला गेला पाहिजे. जर त्यांनी तो स्वीकारला, तर ख्रिस्त त्यांना स्वीकारील, आणि त्यांना स्वतःबरोबर सहकारी कामगार करील. परंतु जर त्यांनी हा संदेश ऐकण्यास नकार दिला, तर ते अंधकाराच्या राजकुमाराच्या काळ्या ध्वजाखाली आपली बाजू घेतील.”

“या काळासाठीची मौल्यवान सत्यता मानवी मनांस अधिकाधिक स्पष्टपणे उघड होत आहे, असे सांगण्याची मला सूचना देण्यात आली आहे. विशेष अर्थाने पुरुषांनी व स्त्रियांनी ख्रिस्ताचे मांस खावे आणि त्याचे रक्त प्यावे. समजुतीची वाढ होईल, कारण सत्य सतत विस्तार पावण्यास समर्थ आहे. सत्याचा दैवी उद्गाता त्याला जाणून घेण्यासाठी पुढे चालत राहणाऱ्यांशी अधिक निकट आणि आणखी निकट संगतीत येईल. देवाचे लोक त्याचे वचन स्वर्गाची भाकर म्हणून ग्रहण करतील तेव्हा, त्यांना कळेल की त्याचे प्रगटीकरण प्रभातकाळाप्रमाणे सिद्ध केलेले आहे. अन्न खाल्ले असता जसा देहाला शारीरिक बळ प्राप्त होते, तसाच त्यांना आत्मिक बळ प्राप्त होईल.”

इसाएलच्या संततीला मिसरच्या दास्यातून बाहेर काढून, अरण्यातून मार्गदर्शन करित कनानात नेण्यात प्रभूची जी योजना होती, ती आपण अर्धीही समजून घेत नाही.

“सुवार्तेमधून प्रकाशमान होणारे दैवी किरण आपण गोळा करित गेलो, तर यहूदी व्यवस्थेविषयी आपल्याला अधिक स्पष्ट अंतर्दृष्टी प्राप्त होईल, आणि तिच्या महत्त्वपूर्ण सत्यांविषयी अधिक गहन कदर उत्पन्न होईल. सत्याचा आपला शोध अद्याप अपूर्ण आहे. आपण प्रकाशाचे केवळ काही किरणच गोळा केले आहेत. जे दररोज वचनाचे विद्यार्थी नाहीत, ते यहूदी व्यवस्थेतील प्रश्नांचे निराकरण करणार नाहीत. मंदिरसेवेद्वारे शिकविलेली सत्ये त्यांना समजणार नाहीत. देवाच्या महान योजनेविषयीच्या सांसारिक समजुतीमुळे त्याचे कार्य अडथळले जाते. भविष्यातील जीवनात त्या नियमांचा अर्थ उलगडून दाखविला जाईल, जे ख्रिस्ताने मेघस्तंभात आच्छादित होऊन आपल्या लोकांना दिले.” Spalding and Magan, 305, 306.